

ТАЙНАТА НА АЛПИЙСКИЯ ЛЕДНИКЪ

Младото пастирче се казваше Клодъ. Той живееше въ бѣдното селце, което се гущеше високо въ планинитѣ.

Бѣше 15-годишенъ, но поради високия ръстъ и силно развити мускули, изглеждаше много по-голѣмъ.

Рано сутринъ, когато зората замѣняше тъмната нощъ, той събираше всичкитѣ овци отъ селото и ги водѣше на паша къмъ наклона на еловата гора. Въздухътъ се огласяше отъ неговото пѣние. Радостно му бѣ да живѣе, приятно — да чувствува, какъ утрения хладъ преминава по младитѣ му силни членове и какъ свѣжия вѣтрецъ го бие по лицето. Това му придаваше още повече бодростъ и веселостъ и той съ широки гърди дишаше здравия миризъ на полетата, съвсѣмъ влажни още отъ росата.

Следъ него тичаше кучето му, което току полайваше на овцитѣ.

Бащата на Клодъ бѣше водачъ. Лѣте той водѣше чужденцитѣ къмъ величественитѣ ледници, които се намираха на самия връхъ на планинитѣ и блѣщѣха, като елмази. Зимѣ ходѣше на ловъ за сърни. А майка му, както лѣте, тъй и зиме, си седѣше въ кѣщи и плетѣше тангели за продажба.

Тази година лѣтния сезонъ обѣщаваше да бѣде много добъръ. Родителитѣ на Клода бѣха радостни и пълно веселие царуваше въ кѣщата имъ.

Една вечеръ, като се връщаше вкъщи, както винаги, съ пѣние и смѣхъ, Клодъ завари майка си много разтревожена.

— Баща ти още не се е върналъ, — казатя, — а вече два дни, какъ е отишълъ на планината съ англичанитѣ!

— Защо се безпокоишъ, мамо? Погледни, какво хубаво време: на небето нито едно облаче, на ледниците никаква мъгла! Пъкъ и слънцето цѣлъ день свѣти! Баща ми скоро ще се върне.

Майката отрицателно поклати глава и прошѣнна:

— Тревожа се, защото тази нощъ, когато не ми се спѣше, ясно чухъ, какъ нѣкаква птица пролѣтя покрай насъ и се допрѣ съ крилото си до моя прозорецъ и тъй жално запѣ . . .

— Тази птица, навѣрно, я е подплашила лунната свѣтлина, — забѣлѣза Клодъ смѣейки се; — и послѣ, нима може, мамо, птицата да предскаже нѣщо? . . .

— Старитѣ казватъ, че това означава нещастие, а старитѣ сж опитни хора, много сж видѣли и чули въ живота си . . .

На другия день бащата пакъ го нѣмъ; минаха още два дни, два безкрайно дълги дни, а, както и по-рано, никакви извѣстия. Всѣки часъ се увеличаваше тревогата на Клодовата майка, пъкъ и той най-послѣ започна да се безпокои.

— Но все пакъ, мамо, не трѣбва да се отчайваме. Кой знае? Може би, той е завелъ уморенитѣ англичани въ „хижата на голѣмата сърна“, гдѣто тѣ почиватъ и събиратъ нови сили. Спомни си, че преди две години, баща ми отсѣтствува цѣла недѣля.

— Не, не, мърморѣше майката, той нѣма да се върне, азъ предчувствувамъ нещастие; тази нощъ пакъ прехвъркна птицата и викътъ ѝ бѣше още по-зловѣщъ!

— Престани, мамо! Не трѣбва да вървашъ на такива предразсѣждѣци. Какво може да предскаже птицата? Когато нѣкога азъ ходѣхъ на училище, четѣхъ много и въ всички книги се казваше, че не трѣбва да се отдава значение на тѣзи стари планински приказки.

Тревогата на нащастната жена се предаде на цѣлото селце, чиито жители рѣшиха най-послѣ слѣдното: всички млади и стари трѣбва да се събератъ, за да обсъдятъ заедно причинитѣ за изчезването на толкова опитния водачъ и да се помжчатъ нѣкакъ си